

[Stegger Nielsen.]

uden at være Lærere. Jeg har opfattet denne Overskrift saaledes, at hvad man saa og hørte fra Scenen, skulde have varig Betydning for vedkommende. Og jeg forstaaer den ogsaa saaledes, at Det kongelige Teaters Betydning skulde række — og det skal den, hvis der skal være nogen som helst Berettigelse i offentlig Støtte til Teatret — ud over Hovedstaden, ud til den brede almindelige Befolkning i Provinsen. Og her er det, der er en Forskel paa den Betydning, Det kongelige Teater har gennem det almindelige Skuespil, og den Betydning, det har gennem Opera og Ballet. Det kongelige Teaters Betydning gennem det almindelige Skuespil er langt bredere og videre. Naar Forholdet er dette — og jeg mener, det er rigtigt —, er det fuldstændig klart, at vor Hovedinteresse i dette Teater er Skuespillet — det siger jeg til det ærede 1ste Medlem for 2den Kreds, som var saa elskværdig at mene, at Venstre skulde have udtalt, at vi intet havde imod de 3 Kunstarter; vi har *det* imod de 2 Kunstarter, at de er alt for dyre, det er de to Kunstarters Opretholdelse, der for største Delen anbringer os i den økonomiske Misère. Da det er Hovedstadens og de omliggende Kommuners Befolkning, som har Adgang til disse to Kunstarter, medens kun en ringe Del af den øvrige Befolkning har Adgang til dem, ligger der her et økonomisk Problem; de forskellige Kommissioner, som har været nedsat gennem Tiderne, har da ogsaa været inde paa, at skal Opera og Ballet bevares for Nationalscenen, maa det i første Linie være de Kredse, de Befolkningsslag, der har Adgang til at nyde disse Forestillinger, og ikke Provinsen, som maa yde Bidrag dertil.

Det var fuldstændig rigtigt, hvad den højtærede Minister citerede af Spareudvalgets Betænkning fra 1922, men derfor synes jeg ikke, det er rigtigt at hævde, at Kravet om, at de 3 Hovedstadskommuner yder Bidrag til den kulturelle Faktor, der dog først og fremmest kommer Hovedstadens Befolkning til gode, er sket Fyldest gennem det Tilskud paa 100 000 Kr., som man nu har aftalt med de paagældende Kommuner, for det dækker ikke paa langt nær det, Opera og Ballet virker, skal jeg sige, fordyrende paa Teatrets Budget. (*Undervisningsministeren* [Borgbjerg]: Det staar der intet om; der er ikke Tale om Størrelsen). Nej, det staar der ikke, men jeg maa mene, at Spareudvalgets Mening med, at Hovedstadens Befolkning bør yde deres Bidrag — det er rigtigt nok, der staar „Bidrag“ — til denne kulturelle Faktor, altsaa Det konge-

lige Teater, har været, at det skulde være et Bidrag, der økonomisk virkede efter sin Hensigt, nemlig til at underbygge Teatrets Økonomi, men det, maa jeg hævde, vil disse 100 000 Kr. aldrig kunne gøre. Naar vi ser ret paa det, er det langt fra en Fordel for Teatret, det er snarere en Fordel for de Kommuner, som derved faar billige Billetter til deres Beboere, til deres Borgere — hvordan de nu skal anvendes. Der staar jo nemlig i Bemærkningerne, at de 50 000 Billetter stilles til Raadighed for disse Kommuners ubemidlede Ungdom i Fagskoler o. s. v., dels til almindelige Forestillingsaftener, dels til særlige Forestillinger paa abonnementsfrie Aftener, og det vil altsaa sige, at der herved gøres et Indgreb i Teatrets Dispositionsfrihed; det kunde maa-ske have udbragt disse Billetter til noget mere. Derfor synes jeg ikke, at Spareudvalgets Betænkning fra 1922 er blevet fulgt, til Trods for at der er Navne under, som skulde have borget for, at man havde fulgt den i videre Omfang. Jeg støder paa Navne, der er gode Bekendte ogsaa af dette høje Ting, Navne som Abrahamsen, Bertel Dahlgaard, Friis-Skotte, Gamborg, Koføed, Charles Petersen, Stensballe og flere. Man skulde være gaaet videre ad den Vej, jeg nævnte, et virkeligt Tilskud fra Hovedstaden, et, der havde betydet noget, og ikke det fingerede Tilskud, som findes her i Forslaget.

Til det ærede 1ste Medlem for 2den Kreds (Marie Hjelmer) har jeg allerede sagt, at det, vi har imod de 3 Kunstarter, er, at vi mener, at de 2 er for dyre, og jeg udtalte udtrykkeligt i mit første Indlæg, at det var ikke for enhver Pris, vi ønskede disse opretholdt. Det udtalte jeg klart og bestemt, og jeg har nu yderligere sagt, at for os har Skuespilkunsten den største Interesse, fordi vi mener, at derigennem naar Det kongelige Teaters indirekte Betydning videre ud end gennem de andre 2 Kunstarter. Men vi har ikke modsat os og skal ikke modsætte os disse Kunstarters Opretholdelse, hvis det økonomiske Ansvaret for deres Fortsættelse kan lægges over paa de Kredse og Befolkningsslag, hvor det rettelig hører hjemme; det er Hovedstadskommunerne. Men her er der efter vor Mening krævet for lidt.

Over for det samme ærede Medlem vil jeg gerne gøre opmærksom paa, at denne Nyordnings Usikkerhed er yderligere forstærket ved, at Balletten kræver Udvidelse af sit Personale og en bedre Pensionsordning. Tynger denne Ballet i Forvejen tungt paa Budgettet, saa vil yderligere